

между тѣхъ е имало навѣрно войнишки родове), носѣли до 1812 г. висока самурена шапка, която нагоре ставала симетрично по-широка; антерия, закопчана отъ шията до краката съ сребърни копчета; поясъ златенъ или коприненъ; дълга гуна отъ червена чоха, украсена съ скжпоценна кожа отвътре... Торлацитѣ пѣкъ, както ни ги описва сливенецѣтъ Иванъ Добровски, се обличали само съ аба самочернка (естественъ цвѣтъ), носѣли калпаци отъ овча кожа и потури отъ сура аба; еминиитѣ имъ били, за разлика отъ тия на гражданитѣ, безъ опашки. Най-характерната отлика била обаче тая, че торлацитѣ си бръснѣли цѣлата глава, като оставяли на върха перчанъ или чембасъ (по старъ обичай, известенъ още на прабългаритѣ), когато гърцитѣ само се подбръсвали. Сватби между дветѣ разграничени касти ставали рѣдко, поради непреодолими предразсждѣци. Какви конфликти сж могли да възникватъ между мжжа торлакъ, забогатѣлъ и пренесълъ се въ центъра на града, за да стане търговецъ, и гордата му жена „гъркиня“, показва ни семейната история на Добровски: майката на тогова едва не припаднала, когато баща му поржчалъ на берберина да обръсне русата коса на детето, като му остави торлашки перчанъ...

„Гърци“ започнали да ставатъ часть отъ гражданитѣ едва откакъ въ началото на XIX вѣкъ въ Сливенъ си пробило пжтъ гръцкото школко образование. До тогава — и отъ незапомнени времена — се е поддържала, макаръ и доста слабо, само българска грамотность: за по-широко разпространение на славянска школа и просвѣта сж пречали еднакво и общото ниско културно равнище и крайно тревожното положение на империята, въ периода на нейния упадкъ. Странно е по-скоро, че при липсата на насърчение отъ отговорни обществени мѣста все пакъ древната школна традиция е могла да се задържи тѣй дълго; и ясно е, че заслугата за това се пада почти изключително на духовното съсловие, съ неговата нужда отъ знание на служебния черковенъ езикъ, който въ практическия животъ е играялъ незначителна роля. Сливенъ е броялъ свещенически родове, които въ много колѣна сж упражнявали все сжщата професия. Селимински разказва, че единъ отъ прадѣдитѣ му, попъ Протофанъ, билъ записалъ историята на семейството „на славянски“, като до-